

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาสิ่งแวดล้อมเป็นปัญหาที่กำลังเป็นที่สนใจและมีการศึกษาค้นคว้ากันอย่างกว้างขวางทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นชาติที่พัฒนาแล้วหรือกำลังพัฒนาอย่างประเทศไทย ซึ่งในอดีตประเทศไทยมีทรัพยากรธรรมชาติอย่างอุดมสมบูรณ์ ส่งผลให้ประชาชนมีการดำรงชีวิตที่ดี แต่การพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ เท่าที่ผ่านมาได้มีการนำทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ เช่น ที่ดิน แหล่งน้ำ ป่าไม้ และแร่ธาตุมาใช้เพื่อเป็นประโยชน์ทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อสิ่งแวดล้อมที่ตามมา ซึ่งแต่ก่อนมนุษย์เรามีจำนวนน้อย การใช้ทรัพยากรต่าง ๆ จึงไม่เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมมากนัก เนื่องจากธรรมชาติมีความสามารถทดแทนหรือรองรับสภาพการกำจัดมลภาวะทางสิ่งแวดล้อมด้วยตนเองได้ หรือสมรรถนะการรองรับได้ต่อหนึ่งพื้นที่ (Carrying capacity) ณ จุดหนึ่งจุดใด (เกษม จันทรี้แก้ว, 2527 : 12) แต่ในปัจจุบันเราจึงได้พบว่าทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมนั้นร่อยหรอและเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็วก่อให้เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ตามมาอย่างมากมาย สืบเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมไม่อาจที่จะปรับสภาพหรือรองรับความเปลี่ยนแปลงทางด้านวัตถุ และ วัฒนธรรมการขยายตัวทางสังคมเหล่านั้นได้ ทำให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม เช่น มลภาวะเป็นพิษ ทางดิน ทางน้ำ ทางอากาศ การจัดการขยะมูลฝอย เศรษฐกิจ และสังคมการเมือง เป็นต้น

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่กำลังประสบปัญหาสิ่งแวดล้อม เช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ ปัญหาสิ่งแวดล้อมเหล่านี้นับวันจะทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากรัฐบาลมุ่งเน้นที่จะพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ โดยไม่ได้คำนึงถึงเรื่องการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหามลพิษขยะมูลฝอย ซึ่งการพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ ดำเนินการไปอย่างรวดเร็ว แต่ระบบการจัดการขยะมูลฝอยยังล้าสมัยอยู่ ทำให้ปัญหาการจัดการขยะมูลฝอยถูกสะสมมาโดยตลอด โดยเฉพาะในเขตชุมชนเมือง เช่น ในเขตเทศบาล สุขาภิบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาความเดือดร้อนแก่ประชาชน และระบบนิเวศน์ สาเหตุนี้มีหลายประการ เช่น อุปนิสัยในการสร้างขยะ มูลฝอย การมีส่วนร่วมในการจัดการขยะของประชาชน และการจัดการขยะมูลฝอยในส่วนของเทศบาลซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบก็ยังมีปฏิบัติไม่ถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล จึงก่อให้เกิดปัญหาในเรื่องกลิ่น แมลงวัน เป็นต้น ปัญหาที่พบอีกประการหนึ่งคือ

ค่าธรรมเนียมการเก็บและการจัดการขยะมูลฝอยในเขตเทศบาลมีไม่เพียงพอกับรายจ่ายที่ใช้สำหรับการรักษาความสะอาด ทำให้เทศบาลจำเป็นต้องจ่ายเงินสมทบเป็นจำนวนมากและเพิ่มมากขึ้นทุกปี เพื่อให้บ้านเมืองมีความสะอาดและเป็นระเบียบเรียบร้อย (นกตล สนิไพศาลสมบุรณ์, 2540 : 2)

จากการที่ขยะมูลฝอยกำลังเป็นปัญหาสำคัญและเร่งด่วนปัญหาหนึ่ง รัฐจึงได้กำหนดนโยบายในการจัดการมูลฝอยไว้ 2 ข้อ โดยนโยบายข้อแรกให้ถือว่าขยะมูลฝอยเป็นปัญหาสำคัญของชุมชนที่รัฐพึงเข้าจัดการและแก้ไข และข้อที่สองให้การสนับสนุนเทศบาลและการปกครองท้องถิ่นทั้งในด้านกำลังคน งบประมาณและเทคโนโลยี เพื่อการแก้ไขปัญหา โดยจัดลำดับความสำคัญให้เมืองใหญ่ ๆ ก่อน และได้ออกกฎหมายแม่บทที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดการขยะมูลฝอยโดยตรง ได้แก่ พระราชบัญญัติสาธารณสุข พุทธศักราช 2484 ซึ่งกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ในการวางระเบียบและแผนงานสำหรับการเก็บรวบรวม และขนส่งมูลฝอย รวมทั้งได้กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมเก็บขนมูลฝอยไว้ นอกจากนี้ยังมีกฎหมายฉบับอื่น ๆ อีกหลายฉบับ เช่น พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ.2503 เป็นต้น ซึ่งกฎหมายต่าง ๆ เหล่านี้ปัจจุบันส่วนใหญ่ค่อนข้างล้าสมัย และมีเจตนารมณ์จำกัดอยู่แต่การห้ามทิ้งมูลฝอย หรือการทำความสะอาดสกปรกต่าง ๆ เท่านั้น ยังไม่มีกฎหมายใดที่มีเนื้อหาครอบคลุมในรายละเอียดของระบบการจัดการขยะมูลฝอยอย่างครบถ้วน (สุนี ขวัญศิริโรจน์, 2532 : 59 - 73)

แม้ว่าจะได้มีการวางนโยบายมาตรการ สำหรับการจัดการมูลฝอยไว้แล้วก็ตาม แต่การแก้ไขปัญหาการจัดการมูลฝอยของท้องถิ่นต่าง ๆ ก็ยังไม่ประสบผลเท่าที่ควร ซึ่งควรจะมีการแก้ไขโดยการเพิ่มความสนับสนุนด้านงบประมาณ สนับสนุนให้ท้องถิ่นมีการจัดทำแผน การดำเนินงานในระยะยาว สนับสนุนให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมดำเนินงานตลอดจนแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายให้ทันสมัย และมีเนื้อหาเฉพาะเจาะจง หรือรายละเอียดของการจัดการมูลฝอยให้ครบถ้วนมากขึ้น แต่ทั้งนี้ในการที่จะพัฒนาหรือฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมหากขาดความร่วมมือจากประชาชนหรือหน่วยงานต่าง ๆ ของท้องถิ่นแล้วปัญหาเหล่านี้ก็ดูเหมือนว่าจะเป็นเรื่องยากแก่การแก้ไขให้ลุล่วงไปได้ ดังนั้นประชาชนและองค์กรต่าง ๆ ของท้องถิ่นจึงเป็นผู้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการแก้ไขปัญหาเหล่านี้ทั้งนี้ก็เพราะว่าประชาชนเป็นผู้ที่พึ่งพาอาศัยและอยู่ใกล้ชิดกับชุมชนที่ตนอาศัยอยู่และรู้สภาพปัญหาของชุมชนเป็นอย่างดี (กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม, 2537 : 9)

ปัญหาสิ่งแวดล้อมในชุมชนนับเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่มีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากมีการขยายตัวของเศรษฐกิจ และอัตราการขยายตัวของเขตเมือง การขยายตัวของประชากร การอพยพของประชาชนเข้ามาอยู่ในเมือง ทำให้เกิดปัญหาขยะมูลฝอย น้ำเน่าเสีย และมลภาวะหากไม่มีการป้องกันและแก้ไขปัญหาแต่เนิ่น ๆ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัย ชีวิตและทรัพย์สินของ

ประชาชนโดยตรง เรามักจะพบเห็นปัญหาสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นและสร้างความเสียหายให้แก่สังคมส่วนรวม อันเนื่องมาจากการละเลยปัจจัยต่างๆ นั้นอาจใช้เวลาหลายปีกว่าจะปรากฏหรือพบเห็นได้ (สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม, 2538 – 2539 : 123)

เทศบาลเมืองพะเยาได้จัดตั้งขึ้นโดยพระราชกฤษฎีกาการจัดตั้งเทศบาลเมืองพะเยา พ.ศ. 2481 มีพื้นที่ 9 ตารางกิโลเมตร ปัจจุบันมีสำนักงานตั้งอยู่ เลขที่ 58 ถนนท่ากว๊าน ตำบลเวียง อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา มีพื้นที่รับผิดชอบ สองตำบลได้แก่ ตำบลเวียง และตำบลแม่ต้า มีประชากรจำนวนทั้งสิ้น ถึงเดือน มีนาคม พ.ศ. 2543 จำนวน 20,982 คน แบ่งเป็นชาย 10,048 คน หญิง 10,934 คน มีจำนวนครัวเรือนทั้งสิ้น 7,245 ครัวเรือน (กองวิชาการ เทศบาลเมืองพะเยา, 2543 : 14) แต่ข้อเท็จจริงแล้วปรากฏว่ายังมีประชากรอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งทางเทศบาลฯ เรียกประชากรดังกล่าวว่าเป็นประชากรแฝง เข้ามาอาศัยอยู่ในเขตเทศบาล โดยไม่ได้มีการแจ้งย้ายเข้ามาในทะเบียนบ้านซึ่งบางคนก็เดินทางมาทำงาน มาเยี่ยมญาติ มาประกอบธุรกิจ มาท่องเที่ยว ทำให้ประชากรในเขตเทศบาลเพิ่มขึ้นอีกจำนวนหนึ่ง มีความหนาแน่นของประชากร ประมาณ 2,330 คนต่อตารางกิโลเมตร (สำนักงานเทศบาลเมืองพะเยา, 2543 : 3)

หน้าที่ตามกฎหมายของเทศบาล

1. พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ส่วนที่ 3 มาตรา 50 ได้กำหนดหน้าที่ของเทศบาล ไว้ว่าเทศบาลตำบล เทศบาลเมืองหรือเทศบาลนคร ให้เทศบาลมีหน้าที่ต้องทำในเขตเทศบาลไว้หลายประการ โดยเฉพาะตามมาตรา 50 (3) กำหนดหน้าที่ไว้ว่าต้องรักษาความสะอาดของถนนหรือทางเดินและที่สาธารณะรวมทั้งการกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

2. พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ.2535 หมวดที่ 3 มาตรา 18 ได้กำหนดไว้ว่าการกำจัดสิ่งปฏิกูล และมูลฝอยในเขตราชการส่วนท้องถิ่นใดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น และมาตรา 20 (4) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการให้บริการของราชการท้องถิ่นในการเก็บและขนสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2536)

หน่วยงานหลักที่ดูแลและรับผิดชอบการจัดการขยะมูลฝอยของเทศบาลเมืองพะเยา คือ งานรักษาความสะอาด ฝ่ายบริหารสาธารณสุข กองอนามัยและสิ่งแวดล้อม และงานกำจัดมูลฝอย ฝ่ายจัดการสภาพแวดล้อมและวัสดุที่ไร้แล้ว กองช่างสุขาภิบาล

การจัดการขยะมูลฝอยของเทศบาลเมืองพะเยาที่ดำเนินการอยู่มี 2 วิธี

1. ให้คนงานกวาดและเก็บขนขยะตามถนนและตลาด จำนวน 30 คน
2. ใช้รถขนขยะในการจัดเก็บมี 2 แบบ
 - 2.1 รถยนต์บรรทุกขนาด 6 ล้อ แบบเทท้าย จำนวน 6 คันใช้เก็บขนกรณีกิ่งไม้

ต้นไม้

2.2 รยนต์ปีกัอพับรทุกขนาด 1 ตัน แบบเทท้ายจำนวน 1 คัน เก็บขนขยะ บริเวณถนนแคบและสถานที่ราชการบางแห่ง

สาเหตุในการจัดการขยะมูลฝอย

1. จำนวนประชากรในเขตเทศบาล มีทั้งจำนวนประชากรที่แท้จริงและประชากรแฝง
2. อัตราการผลิตมูลฝอยเฉลี่ยของประชากรที่ได้รับบริการเก็บขนมูลฝอยเพิ่มขึ้น เนื่องจากสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น การบริโภคสินค้าอย่างฟุ่มเฟือย และการไม่นิยมการหมุนเวียนนำวัสดุเหลือใช้กลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ การเจริญเติบโตของเทศบาลอย่างมาก ทำให้ทางเทศบาลต้องแบกรับภาระปัญหาในเรื่องของขยะมูลฝอยเพิ่มขึ้นจากการสำรวจปริมาณเก็บขยะในเขตเทศบาลเมืองพะเยาในช่วงระหว่างปี พ.ศ.2540 – 2543 มีความแตกต่างกันอย่างมาก ซึ่งผลส่วนหนึ่งมาจากการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรทั้งอยู่ในทะเบียนบ้านกับจำนวนประชากรแฝงที่มีทำให้เกิดขยะมูลฝอย ปัจจุบันมีจำนวนถึงวันละ 20.880 ตัน แต่ในส่วนของรายรับ และรายจ่ายในเรื่องการเก็บและขนมูลฝอยกับค่าดำเนินการจัดการมูลฝอยนั้น พบว่ารายได้จากการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเก็บและขนมูลฝอย เทศบาลเมืองพะเยาสามารถเก็บค่าธรรมเนียมได้ทั้งสิ้น 979,857 บาทต่อปี แต่ในด้านของรายจ่ายก็พบว่ารายจ่ายมีอัตราส่วนเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยในปี 2543 เทศบาลเมืองพะเยามีค่าใช้จ่ายในการจัดการปัญหาขยะมูลฝอยในเขตเทศบาลประมาณ 5,731,320 บาทต่อปี (สำนักงานเทศบาลเมืองพะเยา, 2543 : 43) ทำให้มีความแตกต่างอย่างมาก ระหว่างจำนวนรายรับ และรายจ่าย เมื่อเทียบกับจำนวนครอบครัวและจำนวนประชากรในเขตเทศบาล และปริมาณขยะการทิ้งขยะต่อคนในเขตเทศบาลเมืองพะเยา ซึ่งสอดคล้องกับรายงานของ(วันชัย บุญยสุรัตน์, 2533 : 9) เรื่องขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลเมืองเชียงใหม่ : สภาพปัญหาและการจัดการ เทศบาลนครเชียงใหม่ สามารถเก็บค่าธรรมเนียมการเก็บและขนมูลฝอยได้เพียง 30 % ของผู้ใช้บริการทั้งหมดเมื่อสิ้นปีงบประมาณ 2533 สามารถจัดเก็บค่าธรรมเนียมการเก็บและขนมูลฝอยได้เพียง 3,476,431 บาท เมื่อเทียบกับค่าใช้จ่ายในการกวาด เก็บขน กำจัดขยะ ซึ่งเทศบาลได้ใช้เงินถึง 30.7 ล้านบาท แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพในการจัดเก็บของเจ้าหน้าที่เทศบาลเมืองพะเยา การให้ความร่วมมือของประชาชนในเขตเทศบาล ตลอดจนเทศบาลมิได้มีการจัดการกำจัดมูลฝอยในเขตเทศบาลเพียงอย่างเดียว แต่ต้องประสบปัญหาขยะในบริเวณแนวเขตติดต่อ ตลอดจนขยะจากประชากรที่แฝงเข้ามาใช้ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ในเขตเทศบาลอีกด้วย สิ่งเหล่านี้ทำให้เทศบาลเมืองพะเยาประสบปัญหาการจัดการขยะมูลฝอยเพิ่มมากขึ้น และปัญหาอีกประการหนึ่งคือ การไม่ได้รับความร่วมมือหรือยอมรับจากประชาชนในการเสียค่าธรรมเนียมในการเก็บและขนมูลฝอย ทำให้ปริมาณค่าใช้จ่ายในการจัดการมูลฝอยดังกล่าวสูงขึ้นทุกปี แต่รายได้จากการเก็บค่าธรรมเนียมการเก็บและขนมูลฝอยกลับได้เพียงเล็กน้อย (สำนักงานเทศบาลเมืองพะเยา, 2543 : 8)

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่กำหนดความแตกต่างในความเต็มใจที่จะจ่ายค่าธรรมเนียมการเก็บ และขนขยะมูลฝอยของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองพะเยา
2. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่กำหนดความแตกต่างในความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการทำงานของเจ้าหน้าที่เทศบาลที่ทำหน้าที่จัดเก็บ และขนขยะมูลฝอย

สมมติฐานการศึกษา

1. ปัจจัยข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา จำนวนสมาชิกในครัวเรือน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน รายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีผลต่อความเต็มใจที่จะจ่ายค่าธรรมเนียมการเก็บและขนมูลฝอย
2. ปัจจัยข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา จำนวนสมาชิกในครัวเรือน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน รายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีผลต่อความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการทำงานของเจ้าหน้าที่เทศบาลที่ทำหน้าที่จัดเก็บและขนมูลฝอย

ขอบเขตการศึกษา

1. ขอบเขตด้านพื้นที่ การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาในเขตพื้นที่การดูแลรับผิดชอบของเทศบาลเมืองพะเยา ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตำบล ได้แก่ ตำบลเวียง และตำบลแม่ต้า โดยมีพื้นที่ประมาณ 9 ตารางกิโลเมตร
2. ขอบเขตด้านประชากร การศึกษาครั้งนี้ศึกษาครัวเรือนที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลเมืองพะเยา ซึ่งมีทั้งหมด 7,245 ครัวเรือน
3. ขอบเขตด้านเนื้อหา การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษามุ่งเน้นศึกษาถึงปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนต่อความเต็มใจที่จะจ่ายค่าธรรมเนียมการเก็บและขนขยะมูลฝอย และความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการทำงานของเจ้าหน้าที่เทศบาลที่ทำหน้าที่จัดเก็บและจัดการมูลฝอย

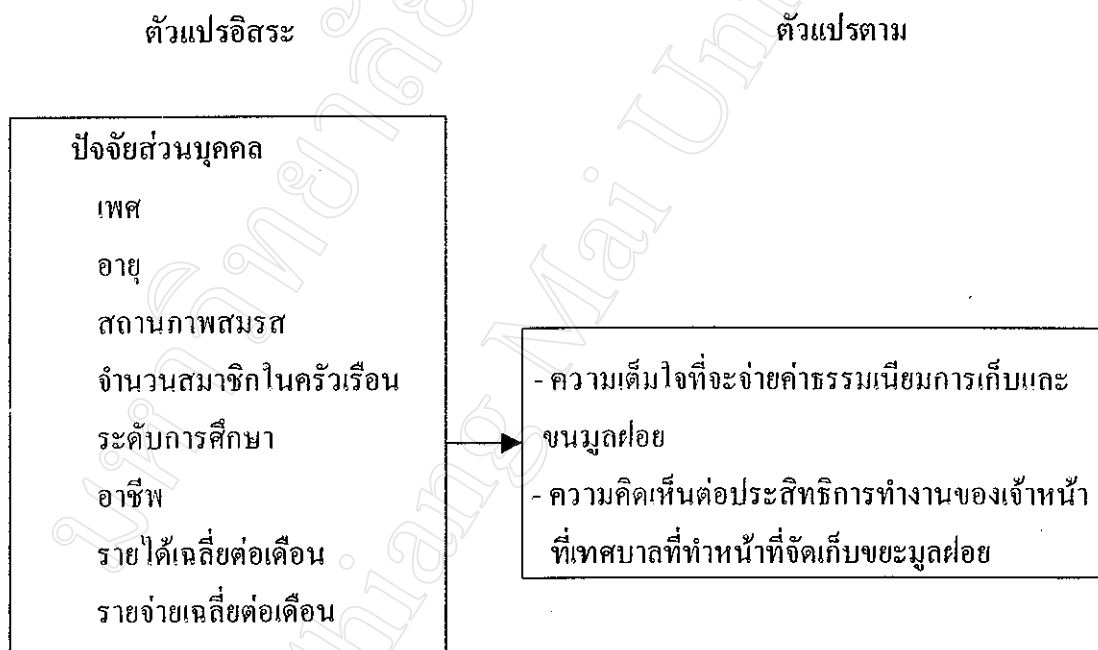
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent variables) ประกอบด้วย ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส จำนวนสมาชิกในครัวเรือน ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน

2. ตัวแปรตาม (Dependent variables) ได้แก่ ความเต็มใจที่จะจ่ายค่าธรรมเนียมการเก็บ และขนขยะมูลฝอย และ ความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพการทำงานของเจ้าหน้าที่เทศบาลที่ ทำหน้าที่ จัดเก็บมูลฝอย

กรอบแนวความคิดในการศึกษา

โดยอาศัยแนวความคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม แนวความคิดเกี่ยวกับความเต็มใจที่จะจ่าย หลักการผู้ใดก่อให้เกิดมลพิษผู้นั้นต้องจ่าย นโยบายและกฎหมายด้านการจัดการมูลฝอยของ ประเทศไทย ความรู้เกี่ยวกับการจัดการมูลฝอย การบริหารการจัดการขยะท้องถิ่น ทฤษฎีระบบ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นหลักในการศึกษาวิจัยตามกรอบแนวความคิด ดังนี้

คำจำกัดความที่ใช้ในการศึกษา

1. ประชาชน	หมายถึง ประชาชนทั่วไปที่อาศัยในครัวเรือนที่ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลเมืองพะเยา
2. การมีส่วนร่วม	หมายถึง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยของครัวเรือนในเขตเทศบาลเมืองพะเยา
3. เทศบาล	หมายถึง เทศบาลเมืองพะเยา

4. ขยะมูลฝอย หมายถึง เศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร เศษดินค้ำ มูลสัตว์ ซากสัตว์ รวมถึงวัตถุอันตรายที่ไม่ใช่แล้ว
5. ความคิดเห็นของประชาชน หมายถึง การแสดงความคิดเห็นของประชาชนต่อแนวทางการจัดการขยะมูลฝอย
6. ความเต็มใจที่จะจ่าย หมายถึง การแสดงออกของบุคคลผู้ใช้บริการการเก็บ และขนขยะที่เต็มใจที่จะจ่ายค่าธรรมเนียมการเก็บและขนมูลฝอย
7. วิธีการจัดการขยะมูลฝอย หมายถึง ลักษณะ และวิธีการในการกำจัดขยะมูลฝอยของครัวเรือนในเขตเทศบาลเมืองพะเยา
8. ค่าธรรมเนียมการเก็บและขนขยะมูลฝอย หมายถึง การที่ประชาชนเสียค่าธรรมเนียมการเก็บและขนขยะมูลฝอยในราคาที่ถูกกฎหมายกำหนด